

ΥΦΟΣ ΟΙΚΙΑΚΟΝ.

Δημοσιεύομεν τὴν παρὰ πόδας ἐπιστολὴν, κατὰ πρότυπον ὕφους οἰκιακοῦ καὶ εὐτραπέλου χαριεντισμοῦ, πεποιθότες ὅτι θέλομεν τύχει τῆς συγγνώμης τοῦ γράψαντος ταύτην διὰ τὴν ἀδιάκριτον καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του γενομένην δημοσίευσιν τῆς ἐπιστολῆς του, ἀποσταλείσης ἡμῖν εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐξῆς φιλικῆς ἐπιπλήξεως. “ Ἡσθένησα βαρέως, φίλε Κύριε Πανταζῇ, καὶ οὐδέποτε Σᾶς εἶδον . . . μὲπως καταγίνεσθε νὰ γράφητε τὸν ἐπικηδεῖον λόγον μου; ^(α) ἐὰν οὕτως ἔχῃ, ματαιοπονεῖτε, ἐπειδὴ κατίσχυσα, χάριτι θεῖα, καὶ τῆς ἀσθενείας καὶ τῶν ἰατρῶν.”

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Μαρτίου 1870.

Φίλε Κύριε Μαρίνε.

Τὸ ἔμαθα ὅτι εἰσθε ἀσθενὴς καὶ κλινήρης καὶ ἤλθον τὴν πέμπτην ἀπομεσήμερα νὰ Σᾶς ἐπισκεφθῶ, καὶ συγχρόνως νὰ συνεννοηθῶ μεθ’ ὑμῶν περὶ τοῦ ἐπιταφίου λόγου καὶ τῆς νεκρολογίας, μὲ τὰ ὅποια ἐπρόκειτο νὰ τιμήσω τὴν

(α) Ὁ Κ Δ. Πανταζῆς εὐδοκίμεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἐκφώνησιν τῶν ἐπικηδείων λόγων.

μνήμην ὑμῶν, ἀλλ' ἡ κατάρατος Ψυρωρὸς μοι εἶπεν ὅτι δὲν εἶσθε οἴκοι καὶ οὕτω ἀπῆλθον μὲ μόνας τὰς περὶ ὑμῶν ἐδικάς μου ιδέας. Πληροφορηθεῖς ἔπειτα ὅτι ἠπατήσῃν παρὰ τῆς πονηρᾶς ἐκείνης ἄβρας, καὶ ὅτι εἵχετε σκοπὸν ν' ἀποδημήσητε εἰς τὰ κάτω, συνέταξα τὸν λόγον καὶ ἔγραψα τὴν νεκρολογίαν. Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ὑμῶν τῆς σημερινῆς βλέπων ὅτι, μεταμεληθέντες, ἀπεφασίσατε νὰ διατρίψῃτε ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὐχὶ ὑπὸ ταύτην, λυποῦμαι διὰ τὴν ματαιοπονίαν μου. Τί νὰ κάμω τώρα τὸν λόγον; τί τὴν νεκρολογίαν; Ἄν μείνητε ἄχρι τέλους τοῦ βίου μὲ ὅσα νῦν φέρετε προτερήματα, δὲν θὰ ματαιωθῇ ἡ ἐργασία μου, θ' ἀναβληθῇ μόνον ἡ δημοσίευσίς της· ἂν ὅμως ἐλαττώσῃτε ἢ αὐξήσῃτε τὰ προτερήματά Σας, ἂν κραταιώσῃτε ἢ ἐξαλείψῃτε τὰ κατὰ ἄνθρωπον ἐλαττώματά Σας, πάλιν τὰ ἔργα μου θὰ ἦναι ἄχρηστα, ἢ τοῦλάχιστον θὰ χρειασθῶσιν ἐπιθεώρησιν, τροπολογίαν κ. τ. λ. Ἡ γνώμη μου εἶναι νὰ μὴ ἀποθάνητε τώρα, ἀλλ' ὅταν ἀποθάνητε· νὰ μένετε ὅμως ὅπως τώρα εἶσθε, δηλαδή νὰ μὴ ἀλλάξῃτε τὸ ἦθος καὶ τὸν χαρακτῆρα, ἵνα μὴ καὶ ἐγὼ κοπιάσω πάλιν εἰς ἐπισκευὴν καὶ ἀναθεώρησιν τῶν νεκρολογικῶν μου ἔργων. Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τῆς πενθίμου ἐπιστολῆς ὑμῶν.

.

Τὴν Πάνθειαν^(*) τὴν ἀντέγραψεν ὠραῖα, ὅπως καὶ αὕτη ἦτο, ὁ καλλιγράφος Θ. Λαζαρίδης. Ἐπεθεώρησα τὸ ἀντίγραφον καὶ θὰ τὸ δώσω πρὸς αὐτὸν νὰ παρενείρῃ δύο τρεῖς λέξεις καὶ νὰ ὀρθοποδίσῃ χωλαίνοντά τινα γράμματα καὶ συλλαβάς· οὕτω θὰ ἦναι ἑτοιμον νὰ σταλῇ εἰς τύπωσιν, καὶ

(*) Ἴδε σ. 29 τοῦ παρόντος ἡμερολογίου.

νὰ χοροστατήσῃ εἰς τὸ Ἡμερολόγιον, ἵνα μὴ λείπωσιν ἐξ αὐτοῦ καὶ παροράματα.

Βλέπω ὅτι μένει πολὺ ἀκόμῃ χαρτὶ ἄγραφον, ἀλλὰ δέν μοι μένει καὶ καιρὸς νὰ τὸ γεμίσω. "Οὔτε παύω ἐνταῦθα, ἐπιφυλαττόμενος νὰ ἔλθω νὰ σέ ἴδω καὶ νὰ σέ ἀσπασθῶ, ἂν τυχὸν ἔχω ἕως τότε διαθέσιμον ἀσπασμόν.

Ὁ φίλος ὑμῶν

Δ. Πανταζῆς.
